

пъти нелегални от Съветския съюз.^{1/} По спомените на Борис Ванцаров^{2/} и писателя Младен Исаев особено успешно била изпълнена задачата при второто отиване във Варна. Ето какво казва Ванцаров за Младен Исаев : " Тоя път добре я свършихме. Край Варна ги посрещнах. Пристигнаха с лодка. Напразно полицията и под шумка турсеше. Намерих им сигурно скривалище, а после един по един се придвижеха към вътрешността".^{3/}

Отговорната задача, която партията постави на Ванцаров го държеше в непрекъснато напрежение. Той беше в постоянно движение, в установяване на връзки, търсене и осигуряване на конспиративни квартири и явки и още много други. За себе си той не мислеше, задоволяваше се с каква да е храна и квартира. Беше винаги бодър и с висок дух. Но беше загрижен за хората, на които трябваше да осигурява условия за работа при най-малка опасност за живота им. За Ванцаров тяхния живот беше по-скъп от неговия собствен. Та нали това бяха партийни ръководители, активни нелегални функционери, дали всичко за делото. За него Антон Иванов беше образец на болшевик и борец, от когото трябва да се учи. А за Двятко Радоинов, с когото работата го свързва отблизо, той се изказва: " Това е истински болшевик, всеотдайно предан на партията, топъл и сърдечен човек. Не мисли за себе си, а само за делото, на което се е посветил".^{4/}

Работата го пегълна изцяло и той започна все по-рядко да се прибира в къщи, все по-рядко да пише. Фактически той се намираше в положение на полулегалност. А знаеше през цялото време, че не само той работи, че и полицията работи, че тя следи за всяка негова стъпка и че трябва да става все по-осторожен и внимателен, да мени такта на работата. С цел да заблуди полицията и замаскира революционната си дейност той формално постъпи на работа техническата

1/ БАН лит. изд. стр.

2/ Пак там стр.

3/ Сборника на Камарата на нар. култура, лит. изд. стр. 55

4/ Войка Ванцарова, посоченото съчинение, стр. 237